

Sygn. akt I CK 599/04

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Bronisław Czech

SSN Henryk Pietrkowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Funduszu Obsługi Zadłużenia Zagranicznego w likwidacji w W.
przeciwko J. C.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 stycznia 2005 r.,
kasacji pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 26 lutego 2004 r., sygn. akt VI
ACa (...),

**uchyla zaskarżony wyrok, znosi postępowanie przed Sądem Apelacyjnym i
przekazuje sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 26 lutego 2004 r. oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W., na podstawie którego utrzymany został w mocy wyrok zaoczny, którym zasądzona została od pozwanej na rzecz strony powodowej kwota 381.897,60 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 sierpnia 1994 r. W ocenie obu

orzekających Sądów strona powodowa wykazała dokumentami bankowymi, że pożyczki zaciągnięte przez pozwaną w Banku zostały spłacone z rachunku depozytu zabezpieczającego, udzielonego przez spółkę B.(...) Ltd. Prawo do dysponowania tymi środkami miał wyłącznie Fundusz Obsługi Zadłużenia Zagranicznego w W. (FOZZ), a spółka B.(...) Ltd. występowała w roli jego agenta finansowego. W rezultacie pozwana uzyskała korzyść kosztem powoda bez podstawy prawnej, gdyż stron nie łączył żaden stosunek prawny. Sądy obu instancji uznały, że nie zachodzi potrzeba analizy dokumentów księgowych znajdujących się w aktach sprawy karnej, których kopie pozwana załączyła do akt niniejszej sprawy, pozwana nie przedstawiła bowiem dowodu spłacenia pożyczki przez wykorzystanie aktywów stanowiących jej własność. Nie jest nim dokument z dnia 12 czerwca 1990 r. w postaci kserokopii wykonanej z odbitki faksowej, nie poświadczony za zgodność z oryginałem. W postępowaniu apelacyjnym oddalone zostały wnioski dowodowe pozwanej, jako zgłoszone z naruszeniem art. 381 k.p.c.

Kasacja pozwanej oparta została na podstawie naruszenia art. 233 § 1 i art. 232 k.p.c. Skarżąca podniosła ponadto zarzut nieważności postępowania przed Sądem Apelacyjnym spowodowanej rozpoznaniem sprawy na rozprawie poprzedzającej wydanie zaskarżonego wyroku, na którą nie mogła się stawić, gdyż nie została o niej powiadomiona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postępowanie przed Sądem Apelacyjnym dotknięte jest nieważnością. W postępowaniu tym pozwana powiadomiła Sąd o zmianie dotychczasowego adresu (W., ul. P.), prosząc, aby korespondencję sądową kierować na adres: W., ul. S. Na ten adres wysłane zostało powiadomienie o rozprawie apelacyjnej, jednak powróciło nie doręczone z adnotacją poczty „dostać, ul. T.”. Sąd Apelacyjny zgodnie z art. 136 § 2 zdanie pierwsze *in fine* k.p.c. zarządził doręczenie pozwanej powiadomienia o rozprawie apelacyjnej przez sądową służbę doręczeniową na nowy znany Sądowi adres, tj. „W., ul. T.”. Doręczenie na ten adres nie zostało dokonane, bowiem – jak wynika z urzędowej notatki pracownika Sądu Apelacyjnego – „pod w/w adresem znajduje się kilkanaście lokali mieszkalnych, nie udało się ustalić, w którym przebywa pozwana”. Pozwana w celu wykazania zasadności zarzutu nieważności postępowania dołączyła do kasacji zaświadczenie Spółdzielni Budowlano – Mieszkaniowej „Z.(...)” w W. stwierdzające, że obiekt usytuowany przy ul. T. jest segmentem jednorodzinny, a nie budynkiem wielorodzinnym.

Zaświadczenie spółdzielni mieszkaniowej zaprzecza treści notatki urzędowej o braku możliwości doręczenia pozwanej zawiadomienia o rozprawie apelacyjnej. Nie było więc podstaw do stwierdzenia w protokole rozprawy apelacyjnej „skuteczności doręczenia zawiadomienia o rozprawie”. Pozwana nie będąc powiadomiona o rozprawie, po przeprowadzeniu której Sąd wydał wyrok pozbawiona została możliwości obrony swych praw, co skutkuje nieważnością postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.). Należało więc orzec, jak w sentencji (art. 393¹³ § 1 w zw. z art. 386 § 2 i art. 391 § 1 k.p.c.).